

РЕШЕНИЕ

№ 468

гр. София, 06.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69
състав, в публично заседание на 11.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **10978** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.46, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на М. А., [дата на раждане] , гражданин на Б., ЛНЧ [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, офис 6, чрез адвокат А. Г., срещу Заповед рег. № 8177ПАМ-37 от 16.07.2024 г. на началник ГПУ С. при РДГП „Аерогари“ към ГДГП - МВР, с която на основание чл.42з, ал.1, т.3, вр. чл.10, ал.1, т.25 от ЗЧРБ и чл.24, б. „в“ от Регламент № 2018/1861/ЕС му е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Забрана за влизане и пребиваване на територията на Република България“ за срок от 3 години, считано от датата на изпълнение на Заповед за налагане на ПАМ „Връщане до страната на произход – Б.“. Жалбоподателят излага съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед поради неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел в нарушение на чл.6 от АПК. Твърди, че същата не е съобразена с действителното фактическо положение, доколкото спрямо него е издадена заповед от 18.01.2024 г. за отнемане на продължителното му пребиваване, но същата не е влязла в сила поради обжалване по съдебен ред. Поддържа, че към датата на издаване на акта притежава валидна виза и разрешение за продължително пребиваване, както и, че има висящо трудово правоотношение с „Екоинвест“ ООД. Претендира се съдът да постанови решение, с което да отмени оспорената заповед и да присъди разноски.

Ответникът началник ГПУ С. при РДГП „Аерогари“ към ГДГП - МВР оспорва

жалбата, чрез юрк. К..

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Установява се от Съобщение № 8177р-18960 от 16.07.2024 г. на началник група 03 на ГКПП Аерогара С., че на 16.07.2024 г., около 15:30 часа, на ГКПП Аерогара С., при извършване на компенсиращи мерки в зона „Шенген“, салон „Заминаване“, е извършена проверка на гражданина на Б. М. А., род. на 01.03.1993 г., паспорт № А03923747, изд. на 04.08.2022 г. от Б., притежаващ разрешение за пребиваване, тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ №[ЕИК], издадено на 13.07.2023 г., със срок на валидност до 11.07.2026 г. Същият представил бордна карта за полет FB 807 по маршрут С. - А..

След направена справка в системи „АИС - ИД“ и „АИС - БДС“ се установило, че лицето е с отнето разрешение за продължително пребиваване №[ЕИК], считано от 19.01.2024 г., протича по кат. „N“- причина: документ, обявен за недействителен от издаващия орган; сист. №[ЕИК], дата на залагане: 19.01.2024 г., служба инициатор: ДМ - дирекция „Миграция“. Сигналът е разпространен в ШИС с № BG 0000005680425 0000 05, мярка към обекта: изземване и установяване самоличността на притежателя, държава, въвела сигнала: България, дата на валидност: 10.07.2028 г.

След направена справка в система „АИС - ГК“ се установило, че гражданинът на Б. М. А., род. на 01.03.1993 г., паспорт № А03923747, изд. на 04.08.2022 г. от Б., притежаващ разрешение за пребиваване, тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ №[ЕИК], изд. на 13.07.2023 г., вал. до 11.07.2026 г., има регистрирано влизане в Република България на 02.07.2023 г. през ГКПП Аерогара С. на основание п-т № А03923747 и многократна българска виза, тип „D“ №[ЕИК], изд. на 05.05.2023 г., вал. от 09.05.2023 г. до 09.11.2023 г. и последващо влизане на 17.12.2023 г. през ГКПП К. на основание п-т № А03923747 и разрешение за пребиваване №[ЕИК], изд. от Република България.

Разрешение за пребиваване №[ЕИК] било иззето с протокол рег. № 817700- 2247 от 16.07.2024 г.

Изготвена е експертна справка № 807/16.07.2024 г., в която е констатирано, че разрешение за пребиваване №[ЕИК], изд. на 13.07.2023 г. от МВР, е истинско и приносителят е идентичен със снимката на лицето от документа.

От прегледа на представените документи се потвърдило, че гражданинът на Б. не притежава валидна виза или разрешение за пребиваване и към момента пребивава в страната без необходимите документи. Извършена е регистрация в AFIS и справка в EURODAC.

Лицето не е допуснато до полет и изчаква в зоната за отговорност на ГКПП Аерогара С. за поэтапното му съпровождане до СДВНЧ.

С мотиви, идентични на Съобщение № 8177р-18960 от 16.07.2024 г., е изготвено Предложение № 8177р-18956 от 16.07.2024 г. на началник група 03 на ГКПП Аерогара С. за налагане на чуждия гражданин на ПАМ с цел да се предотвратят нови нарушения, както следва:

- на основание чл.41, т.2 от ЗЧРБ „Връщане до страната на произход – Б.“ и
- на основание чл.42з, ал.1, т.3, вр. чл.10, ал.1, т.25 от ЗЧРБ и чл.24, б. „в“ от Регламент (ЕО) № 2018/1861 „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на ЕС“.

Издадена е оспорената Заповед рег. № 8177ПАМ-37 от 16.07.2024 г. на началник

ГПУ С. при РДГП „Аерогари“ към ГДГП - МВР, с която на основание чл.42з, ал.1, т.3, вр. чл.10, ал.1, т.25 от ЗЧРБ и чл.24, б. „в“ от Регламент (ЕО) № 2018/1861 на чуждия гражданин е наложена ПАМ „Забрана за влизане и пребиваване на територията на Република България“ за срок от 3 години, считано от датата на изпълнение на Заповед за налагане на ПАМ „Връщане до страната на произход – Б.“.

При така установените факти, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспореният акт е съобщен на жалбоподателя на 16.07.2024 г. Жалбата от 22.07.2024 г., по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, вр. чл.46, ал.1 от ЗЧРБ, от легитимирано лице съгласно чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което и е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните правни съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК, съдът установи, че актът е издаден от компетентен административен орган по административен контрол на чужденците съгласно чл.44, ал.1 от ЗЧРБ и при условията на уредена в същата разпоредба възможност за делегиране на правомощия, сторено с т.2 на Заповед № 4064з-1022 от 26.09.2019 г. на директора на РДГП „Аерогари“. Противно на твърденията в жалбата, заповедта е мотивирана от фактическа и правна страна по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 АПК. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в различен смисъл. Спорът между страните е по приложението на материалния закон

Разпоредбата на чл.42з, ал.1, т.3 от ЗЧРБ урежда възможност да се забрани влизането и пребиваването на територията на държавите - членки на Европейския съюз на чужд гражданин, който не изпълни задължението си за връщане.

Административният орган се е позовал и на разпоредбата на чл.24 от Регламент 2018/1861/ЕС, която урежда условията за въвеждане на сигнали за отказ за влизане и пребиваване, като конкретната хипотеза на пар.2, б. „в“ обхваща случаите, когато гражданинът на трета държава е заобиколил или е направил опит да заобиколи националното право или правото на Съюза относно влизането и престоя на територията на държавите членки.

Така визираните законови условия в случая не са изпълнени, поради което оспорената заповед е материалноправно незаконосъобразна – отменително основание по чл.146, т.4 от АПК.

Не е спорно по делото, че спрямо М. А. е издадена Заповед рег. № 5364з-182 от 18.01.2024 г. на заместник директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с която на основание чл.40, ал.1, т.1 от ЗЧРБ, вр. чл.24и, ал.1 от ЗЧРБ, му е отнето правото на продължително пребиваване в Република България и на основание чл.39б, ал.1 от ЗЧРБ му е определен 30-дневен срок за доброволно напускане на страната. Заповедта е мотивирана с получено в Дирекция „Миграция“ – МВР писмо рег. № 312р-32464 от 20.12.2023 г. на „Екоинвест“ ООД, според което трудовият договор на М. А., [дата на раждане], гражданин на Б., ЛНЧ [ЕГН], е прекратен.

Към жалбата са приложени доказателства, че Заповед рег. № 5364з-182 от 18.01.2024 г. на заместник директора на Дирекция „Миграция“ – МВР е предмет на оспорване по адм.д. № 540/2024 г. по описа на Административен съд Пазарджик, което

производство с определение от 28.06.2024 г. е спряно до постановяване на влязъл в сила съдебен акт по гр.д. № 563/2024 г. по описа на РС Пазарджик. Последното съдебно производство е приключило с Решение № 683 от 29.05.2024 г. (неокончателно), с което е признато за незаконно и е отменено уволнението на М. А., [дата на раждане] , гражданин на Б., ЛНЧ [ЕГН], извършено със Заповед № 1711 от 13.12.2023 г. на „Екоинвест“ ООД.

Без да е предмет на разглеждане или на косвен контрол за законосъобразност в настоящето производство, съдът не може да не отбележи, че Заповед рег. № 5364з-182 от 18.01.2024 г. на заместник директора на Дирекция „Миграция“ – МВР не е връчена на чуждия гражданин. Приложеното в административната преписка копие на същата заповед не съдържа отбелязване за съобщаването ѝ на чуждия гражданин.

Това обстоятелство се потвърждава от съдържащия се в преписката Протокол за изземване рег. № 817700- 2247 от 16.07.2024 г. Т.е. едва към момента на установяване на чуждия гражданин на Аерогара С., салон „Заминаване“, на 16.07.2024 г., около 15:30 часа, същият е узнал за отнетото му разрешение по чл.24и, ал.1 от ЗЧРБ за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа". Със заповедта от 18.01.2024 г. не е допуснато предварително изпълнение и същата е предмет на съдебно обжалване, поради което не следва да бъде изпълнявана (чл.44, ал.3 от ЗЧРБ). При липса на данни, че наложената ПАМ „отнемане на правото на продължително пребиваване“ е влязла в сила, съдът приема, че не е изпълнено изискването по чл.24, пар.2, б. „в“ от Регламент 2018/1861/ЕС, тъй като липсва влязъл в сила административен акт, с който да е установено, че чуждият гражданин е заобиколил или е направил опит да заобиколи националното право или правото на Съюза относно влизането и престоя на територията на държавите членки.

С аргумент от чл.20, пар.2, б. „м“ и б. „р“ от Регламент 2018/1861/ЕС всеки сигнал в ШИС следва да съдържа препратка към решението, довело до сигнала, както и данни за основанието на решението за отказ за влизане и пребиваване. Тези изискванията са сред минималния набор от данни съгласно чл.22, пар.1 от Регламент 2018/1861/ЕС.

В случая, Заповед рег. № 5364з-182 от 18.01.2024 г. на заместник директора на Дирекция „Миграция“ – МВР не съдържа изрични мотиви и разпореждане да се отправи сигнал до ШИС. Въпреки това, от мотивите на оспорената заповед от 16.07.2024 г. се установява наличен сигнал в ШИС с оглед на посоченото: „протича по кат. “N”- причина: документ, обявен за недействителен от издаващия орган; сист. №[ЕИК], дата на залагане: 19.01.2024 г., служба инициатор: ДМ - дирекция „Миграция“. Сигналът е разпространен в ШИС с № BG 0000005680425 0000 05, мярка към обекта: изземване и установяване самоличността на притежателя, държава, въвела сигнала: България, дата на валидност: 10.07.2028 г.“. Дължим е извод, че в случая няма административно решение, довело до сигнала, в нарушение на чл.20, пар.2, б. „м“ от Регламент 2018/1861/ЕС, доколкото Заповед рег. № 5364з-182 от 18.01.2024 г. не съдържа такова разпореждане, нито от нея се установява легалното основание по член 24, параграф 2, буква в) от Регламент 2018/1861/ЕС.

Позоваване на последната разпоредба от съюзния акт е направено едва с оспорената заповед, но при липса на основание за това. Както се посочи, не е налице влязъл в сила административен акт, с който да се установява, че чуждият гражданин е заобиколил или е направил опит да заобиколи националното право или правото на Съюза относно влизането и престоя на територията на държавите членки. Напротив, неговото разрешение на продължително пребиваване е иззето едва на 16.07.2024 г.

при липса на данни за съобщаване и влизане в сила на Заповед рег. № 5364з-182 от 18.01.2024 г. и при въведен с ШИС сигнал в нарушение на чл.20, пар.2, б. „м“ и б. „р“ от Регламент 2018/1861/ЕС.

Не се установява и националното основание по чл.42з, ал.1, т.3 от ЗЧРБ. За да може да се вмени на чужденеца неизпълнение на задължението за доброволно връщане, той следва да бъде уведомен за него. Както се посочи, Заповед рег. № 5364з-182 от 18.01.2024 г. не е съобщена на чуждия гражданин, поради което същият не е уведомен, че спрямо него тече срок от 30 дни за доброволно напускане на страната.

В допълнение, в административната преписка не се съдържат документи, от които да се установи, че органът е направил дължимата съгласно чл.24, пар.1, б. „а“ от Регламент 2018/1861/ЕС индивидуална преценка на конкретния случай, а именно: държавата членка е стигнала да заключението, въз основа на индивидуална оценка, включваща и оценка на личните обстоятелства на съответния гражданин на трета държава и последиците при отказ за влизане и пребиваване, че присъствието на гражданина на трета държава на нейната територия представлява заплаха за общественения ред, обществената сигурност или националната сигурност, като в резултат на това държавата членка е приела съдебен или административен акт в съответствие с националното си право за отказ за влизане и пребиваване, и е въвела национален сигнал за отказ за влизане и пребиваване. Както се посочи, в сигнала за ШИС липсват данни за административен акт, а посочените в него данни „изземване и установяване самоличността на притежателя“ не са сред легитимните основания по чл.20, пар.2, б. „р“ от Регламент 2018/1861/ЕС. Още повече, че в административната преписка се съдържа Експертна справка № 807 от 16.07.2024 г., според която Разрешение за пребиваване на България №[ЕИК] отговаря по форма и размери на истинските от този вид, притежава всички необходими защиты, които съответстват на защитите на оригиналните документи, без признаци за заличаване или дописване на лични данни и постоянни текстове. Установено е и идентичност на лицата от снимките на националния паспорт и на разрешението за пребиваване в България. Изразът „разрешението за пребиваване е обявено за невалидно“, освен, че не намира основание в закона, не съответства и на влязъл в сила акт по чл.40, ал.1, т.1, вр. чл.24и, ал.1 от ЗЧРБ.

По изложените съображения съдът приема, че в случая не се установяват и доказват намерените от административния орган основания за налагане на ПАМ по чл.42з, ал.1, т.3 от ЗЧРБ и чл.24, пар.2, б. „в“ от Регламент 2018/1861/ЕС, поради което оспорената заповед е незаконосъобразна съгласно чл.146, т.4 от АПК. На основание чл.172, ал.2 от АПК същата следва да бъде отменена.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените в производството разноски в размер на 10 лв. за държавна такса. В приложения към жалбата договор за правна защита и съдействие от 18.07.2024 г. се съдържа отбелязване, че адвокатско възнаграждение не се дължи съгласно чл.38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата (ЗА), според който адвокатът или адвокатът от Европейския съюз може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на материално затруднени лица. Приложена е декларация от чуждия гражданин, че не разполага с имущество и средства за издръжка. С това е изпълнено изискването на чл.38, ал.1, т.2 от ЗА и съгласно чл.38, ал.2 от ЗА на адвокат А. Г. следва да се присъди възнаграждение в размера по наредбата по чл. 36, ал. 2 от ЗА, а именно от 1000 лв. съгласно чл.8, ал.3 от Наредба №

1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съдът намира този размер за справедлив и съответен на фактическата и правна сложност на спора. Така мотивиран, Административен Съд С. град, Първо отделение, 69-ти състав:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. А., [дата на раждане], гражданин на Б., ЛНЧ [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, офис 6, чрез адвокат А. Г., Заповед рег. № 8177ПАМ-37 от 16.07.2024 г. на началник ГПУ С. при РДГП „Аерогари“ към ГДГП - МВР, с която на основание чл.42з, ал.1, т.3, вр. чл.10, ал.1, т.25 от ЗЧРБ и чл.24, б. „в“ от Регламент № 2018/1861/ЕС му е наложена принудителна административна мярка „Забрана за влизане и пребиваване на територията на Република България“ за срок от 3 години

ОСЪЖДА Главна дирекция „Гранична полиция“, [населено място], [улица], да заплати на М. А., [дата на раждане], гражданин на Б., ЛНЧ [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, офис 6, чрез адвокат А. Г., на основание чл.143, ал.1 АПК сторените в настоящето съдебно производство разноски общо в размер на 10 лв.за държавна такса.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Гранична полиция“, [населено място], [улица], да заплати на адвокат А. Г. Г., с личен номер на ВАС [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], ет.2, офис 6, на основание чл.38, ал.1, т.2 от ЗА и съгласно чл.38, ал.2 от ЗА адвокатско възнаграждение в размер на 1000 (хиляда) лева.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: